صالة العرض للفنــون أم الفحم
הגלריה לאמנות אום אל־פחם
Umm el-Fahem Art Gallery
جمعية الصبار עמותת אלסבאר

Maysaa Mahroum | Sugar

Curator: Farid Abu Shakra

Maysaa Mahroum (b. 1978 in Nazareth) chooses to use sugar and chocolate, as well as the image of the donkey, in her artistic practice. She invokes kitchen materials and utensils, the sort used to make sweets. Her choices range from sweet to soil and among identity, form, and material. She uses the image of the donkey, a device found mostly in Islamic miniatures, to investigate the realm of the ornamental.

Mahroom uses mouth-watering and conceptually intriguing materials that are put to daily use in her family's candy shop. In her works, she addresses herself to the delicacy, patience, and endurance of the donkey. This may be her way of relating to the steadfastness of her family—a cohesive family that labors hard at the candy shop. Through her love and appreciation of the donkey and everything it symbolizes, she expresses her love and appreciation of her family.

Although the aristocracy has replaced the donkey with the horse, the donkey, as the sources relate, is the one chosen to carry the Messiah in his future revelation. Thus, even in the era of globalization, machinery, and the atom, the Messiah chooses the donkey and gives it an honor that no other animal will enjoy: The donkey will be king of the beasts.

Mahroum's works set a trap for their viewers. When people gaze at them, they immediately get a sense of sweetness of taste and sweetness of form, as though staring at heaps of chocolate or a huge cake made of biscuits and chocolate, decorated with colors and shapes. The closer people get, however, the more they discover other, inedible materials that adorn the work and of which they are composed. A piece of art that acts on the saliva glands and the taste buds at first glance reveals the truth when given a closer look. The artist taunts her viewers with much wisdom but also with much clarity and transparency.

ميساء محروم | سكر

القيّم: فريد أبو شقرة

ميساء محروم من مواليد الناصرة (1978). مادة السكر والشوكولاطة هي المواد التي اختارتها الفنانة لتعبّر عن موقفها من رموز كالحمار والأدوات المطبخية التي تستعمل لصناعة الحلوى, وكيفية توظيفها لبحثها في تلك مواضيع المميزة والغريبة نوعا ما. تتراوح خياراتها بين اللذيذ والمُرضي, الأرض والهُويّة, الشكل والمادّة. وهي تستحضر شخصية الحمار, الذي رأيناه كثيرًا في المنمنمات الإسلامية, لدراسة الزخرفة من خلاله.

محروم تترجم الموضوع من خلال هذه المادّة المثيرة للُّعاب والمثيرة للفضول أيضًا من الجانب الفكري. هي المواد لتي أخذتها الفنّانة من مكان عمل الأسرة التي تتعامل معها يوميًا, وهو "معمل الحلواني". وهذا كي تتحدّث عن حلاوة الحمار وانكساره, عن صموده وتحمّله, ولربّما صمود أسرة الفنّانة المتكاتفة في عملها وتحمّلها مشقّة العمل في معمل الحلواني. إنّها المحبّة والتقدير اللذان تكنّهما لهذا المخلوق, بما يحمله من مميّزات رائعة. ومحبّتها وتقديرها, أيضا, لعائلتها.

انها تأخذ شخصية الحمار وتستخدمه في مجموعة أعمالها المعروضة, بعد أن استبدلت الأرستقراطية ركوب الحمار بركوب الحصان. هذا الحيوان الذي اختير – من بين كلّ الحيوانات – ليركبه السيد المسيح عند مجيئه, كما جاء في القصص الدينية. يركبه في عصر العولمة وعصر الآليات والذرّة, إذ سيملك هذا الحيوان من الاحترام ما لا تملكه كلّ الحيوانات. حيث سيكون – في تلك اللحظة – ملك الحيوانات, كونه مختارًا من قبل السيد المسيح, ملازما إياه في مجيئه.

أعمال ميساء مفخَّخة. عندما تتمعَّنُ في أعمالها تغصُّ حنجرتك بريقك, لأنَّ عملها يأخذك إلى حلاوة الطعم وحلاوة الشكل. كأنَّ ما تراه كتل الشوكولاطة أو كعكة كبيرة من البسكويت مطلية بالشوكولاطة تزيِّنُها ألوان وأشكال. لكن عندما تقترب من العمل سرعان ما تكتشف موادًا مختلفة غير صالحة للأكل تزين وتركّب الأعمال. إنّه عمل يسيل له لعابك عندما تراه لأوَّل وهلة, ولكنَّك عندما تقترب منه تتجلّى لك حقيقته. منهجيَّة التحكّم هذه بالمشاهد من قبل الفنّانة أجدها منهجيَّة حكيمة لا مخاطرة فيها على الرّغم من وضوح الأمر وشفافيته.

מייסא מחרום | סוכר

אוצר: פריד אבו שקרה

מייסא מחרום, ילידת נצרת (1978), בוחרת לעסוק בסוכר ובשוקולד וגם בדמות החמור. היא מגייסת חומרים וכלים מהמטבח, כאלה המשמשים להכנת ממתקים. הבחירות שלה נעות בין המתוק, האדמה, הזהות, הצורה והחומר. היא משתמשת בדמות החמור, דימוי שמצוי לרוב במיניאטורות האסלאמיות, ודרכו היא בוחנת את תחום האורנמנטיקה.

מחרום משתמשת בחומרים מזילי ריר ומסקרנים מבחינה רעיונית. חומרים שנמצאים בשימוש יום-יומי בחנות הממתקים של משפחתה. בעבודות היא מתייחסת לעדינותו של החמור, לסבלנות ולכוח הסיבולת שלו. ייתכן שזו דרכה להתייחס לעמידה האיתנה של משפחתה – משפחה מלוכדת, שעומלת קשה בחנות הממתקים. דרך אהבתה והערכתה לחמור ולכל מה שהוא מסמל היא מביעה את אהבתה והערכתה למשפחה שלה.

אמנם האריסטוקרטיה החליפה את החמור בסוס, אך כפי שמסופר במקורות, מבין כל בעלי החיים, החמור הוא שנבחר להסיע את המשיח בהתגלות העתידית שלו. כך, גם בעידן הגלובליזציה, המכונות והאטום, המשיח בוחר בחמור ומעניק לו את הכבוד ששום בעל חיים אחר לא יזכה בו – החמור יהיה מלך החיות.

עבודותיה של מחרום הן כמלכודת בפני הצופים. כאשר מביטים בעבודותיה חשים מיד תחושה את מתיקות הטעם ומתיקות הצורה. כאילו מביטים בערימות שוקולד, או בעוגה גדולה של ביסקוויטים ושוקולד, מקושטת בצבעים ובצורות. אך ככל שמתקרבים לעבודות מגלים גם חומרים אחרים שאינם אכילים, המקשטים ומרכיבים את העבודות. במבט ראשון זו עבודה שפועלת על בלוטות הרוק והטעם, אבל מבט קרוב יותר מגלה לנו את האמת. האמנית מהתלת בצופים בחוכמה רבה, אך גם בבהירות ובשקיפות גדולה.